

Uchem jehly

James Wolf

KOUPIT KNIHA + EBOOK - UCHEM JEHLY

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 1. ČÁST

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 2. ČÁST

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 3. ČÁST

nic jinýho nedělali, pokud jsme teda nedělali to, co jsme obvykle dělali, někde jinde. Nesnášel jsem to ticho potom. To jak jsem se nemohl pohnout ani nic říct. Ale bylo mi to jedno. Chtěl jsem něco víc. Nestačilo mi to. A tak jsem si znovu zkoušel hrát s ohněm.

„Zítřka mám volno,“ řekl jsem zničehonic, při jedné z chviliek ticha.

„No a?“

„No. Říkal jsem si, že bychom se mohli jít třeba někam projít nebo prostě jen tak něco podniknout.“

Selina znechuceně vyfoukla cigaretový dým. Věděla, kam tím směřuju a nechtěla se o tom vůbec bavit.

„Ah, Jamesi,“ povzdechla si. „Tohle už jsme snad jednou řešili ne?“

Jistě.

„A proč se mnou nechceš nikam jít?“ ptal jsem se, jako kdybych snad čekal, že se její odpověď změní. Ale chtěl jsem to vědět. Chtěl jsem vědět, co jí na tom tak vadí. Co je na tom tak hroznýho, když si dva lidi, co se mají rádi, vyjdou třeba jen na blbou procházku. I když mě to vlastně vůbec

nezajímalo. To, na co jsem se jí chtěl doopravdy zeptat, bylo, proč se ke mně tak chová. Proč je ke mně tak chladná. Kdykoliv se k ní snažím jenom trochu přiblížit. Proč ke mně necítí to, co já k ní. A proč se mnou vlastně je. Ale nechtěla o tom vůbec nic slyšet.

„A už je to tady zase? Vážně se chceš o tom bavit?“

„A proč ty se o tom nechceš bavit?“

„Prostě nechci. Rozumíš?“

Byl jsem potichu. Jenom jsem seděl na posteli a nemohl pochopit, proč se ke mně tak chová. A Selina? Tu to jenom ještě víc našťvalo.

„Nechci se bavit o mně ani o tobě. Nechci s tebou nikam chodit. Rozumíš. Je mi fuk co máš rád nebo co tě baví. Nezajímá mě to.“

Díval jsem se na Selinu a pohledem jsem se jí omlouval, jako bych snad něco provedl.

„A nedívej se tak na mě.“

„Jak jako?“ zeptal jsem se.

„Takhle. Přesně tak. Jako naivní chlapeček.“

„Tak promiň.“

Nevěděl jsem, co jiného jsem jí na to měl říct.

„A neomlouvej se pořád.“

Kdyby neříkala, abych mlčel, zase bych jí asi řekl, promiň. Ale mlčel jsem. A zase to ticho. Stejný, jako náš vztah. Prostě blbý nic neříkající ticho.

„Myslela jsem, že víš, o čem to mezi náma je,“ dodala Selina.

Potom za sebou zabouchla dveře a odešla.

Sedl jsem si na postel a opřel se o rám. Přitom jsem koukal do země a snažil se přijít na to, co jsem udělal špatně. Zkoušel jsem se zamyslet nad tím, co mi řekla. A jak jsem tak přemejšlel, došlo mi, že jsem vlastně mohl přijít jenom na jedinou odpověď. I když jsem se to bál vyslovit.

„O NIČEM.“

Vlastně to bylo asi vůbec poprvé, kdy jsem se odvážil něco takového přiznat. Tu možnost. Že by to vlastně mohlo být o ničem. Vždycky před tím jsem to tak nějak tušil, ale nikdy jsem si to nechtěl přiznat. Jako bych to snad nějak mohl oddálit nebo co. Tu nepříjemnou pravdu. Ale nechtěl jsem tomu věřit. Ještě jsem se tomu pořád snažil dávat alespoň nějakou šanci. Chtěl jsem, aby mě milovala. Byl jsem sice osamělej, ale neměl jsem důvod hledat něco nového. Protože

nikdo jinej kromě Seliny v mém životě nebyl. A nakonec, miloval jsem ji. I přesto, že jsem věděl, že ona mě ne. I přesto, že jsem si připadal sám. Popravdě, byl jsem asi ten nejosamělejší člověk na světě. Těžko byste hledali osamělejšího. Jako bych si to snad nezasloužil. To co měli všichni ostatní kolem mě, toho bylo pro všechny na světě dost. Jen pro mě ne. Jako bych chtěl snad růžovýho slona nebo lítající prase nebo podobný hovadiny. Přitom jsem chtěl jenom kousek citu. Nic jinýho. Jenom kousek citu. To jediný jsem chtěl. Trochu zasranýho citu. Nic z toho se mi však nedostávalo. Když nad tím tak přemýšlím, vlastně jsem od Seliny nikdy neslyšel ani jediný hezký slovo. Vraž mi ho tam, Jamesi, a přidej nebo poplácej mě, to jo. Ale že bych třeba slyšel: Mám tě ráda, Jamesi. Chybíš mi. Nemůžu bez tebe být. To ne. Nic takovýho. Nikdy. Ani mě nikdy nepohladila ani mi nedala pusu. Vždycky jsem k ní přišel, vyspali jsme se spolu, potom jsme chvíli leželi a já pak zase odešel. A tak to pokračovalo ze dne na den, z měsíce na měsíc a furt dál. Kdybych to měl popsat jedním slovem: VĚZENÍ. Tak bych to nazval, kdybych to měl

popsat jedním slovem. Můj, v uvozovkách, vztah se Selinou. Když to tak vezmu, tak jsem vlastně na jednu stranu nebyl nic jiného, než její děvka. Dokonce jsem si tak i sám připadal. Akorát s tím rozdílem, že mi za to nic neplatila. Já jí zase na oplátku všechno. Možná to některý holky znají. To když se místo peněz platí citama. Ale počkat, ona mi vlastně platila. Takže jsem byl vážně jenom její děvka. Vážně. Byl jsem děvka. Musíte mi dát chvíli, abych si to nějak přebral. Tohle potřebuju rozdejchat. Víte. Už jsem byl v životě sice hodně věcí, ale děvka mezi ně ještě nepatřila. Ale co. Všechno se má prej jednou zkusit. I když tohle bych si teda klidně mohl odpustit. Dlouho jsem se s tím nemohl vyrovnat. Ani jsem se s tím vyrovnávat nechtěl. S tím, že pro Selinu vlastně nic, vůbec nic neznamenám. Nejdřív jsem to zkoušel nějak překonat. Ignorovat to. Ale stejně jsem si nakonec připadal úplně stejně. Jako malá děvka. Ale i děvka má city. Někdy dokonce mnohem víc, než by se mohlo zdát. A tahle děvka jménem James se už nechtěla nechat pořád jen ojetávat.

A jak čas plynul, potácela se životem a hledala východisko z týchle bezvýchodný situace. Ale abych našel odvahu odejít, muselo přijít něco velkého. Něco, co by mi řeklo, že už nemá cenu zůstat a že bych se měl posunout dál. No jo. Ale co? To se snáz řekne, než udělá. A jak už to tak v životě chodí, to, na co celou dobu čekáme, nás většinou zastihne zrovna, když to nejmén, nejmén čekáme. Nevím, jestli je to něčí smysl pro humor, nebo mi to jenom tak připadá, ale hodně lidí vám to potvrdí. Je to, jako když jdete, co já vím, někam, třeba nakoupit, a někdo, koho neznáte, na vás na ulici zčistajasna zavolá: „Hej, nemáš chvílku?“ A než se nadějete, už v tom lítáte. Najednou ani nevíte, že jste někam šli. A už vůbec ne pro co. Protože ten chlápek, co tam stojí u zdi, si řekl, že vám udělá dobrej den. A při tomhle všem se dozvíte ještě něco. Jak jsem už jednou říkal. Aby to bylo skvělý, musí to bejt občas před tím pěkně na hovno. Takhle nějak to bylo i se Selinou. Byl to zase jeden z těch večerů, kdy jsem si zkoušel ověřovat, že láska hory přenáší, a při tom se z ní snažil vydolovat alespoň jediný slůvko. Dotek. Náznak čehokoliv,

co by mi ukázalo, že jí na mně alespoň trochu záleží. Jenom abych si nemusel připadat tak, jak jsem si připadal. Jako její hračka. Ale dopadlo to úplně stejně jako všechny předchozí pokusy. Zuřil jsem, protože už jsem nevěděl, jak dál. Nevěděl jsem, co mám ještě udělat, aby si mě konečně začala trochu všímat. Měl jsem toho všeho už dost a potřeboval jsem to ze sebe dostat. Chtěl jsem ztropit scénu. Cha. Myslíte, že se snad něco změnilo? Ani to s ní nehnulo.

„Už mě nebaví, jak se mnou pořád zametáš. Slyšíš? Vždycky sem přijdu, vyspíme se spolu a ty mi neřekneš ani půl slova. Už mě to nebaví. Mám toho dost.“

„A co bych ti jako měla říkat?“ zeptala se mě Selina a přitom dlouze potáhla z cigarety. Z úst pak vyfoukla hustej obláček dýmu. Lhostejnost, s jakou to dělala, mě rozpalovala doběla. Připadal jsem si jako ten obláček kouře, kterej se nad ní vznášel. Odkopnutej, použitej, nepotřebnej a totálně v její moci, když byl uvnitř.

„Co? Nevím. Třeba jak se máš, Jamesi? Nesere tě třeba něco? Ale víš, tak trochu mě mrdá moje

stará, aniž by mi řekla půl slova, jako třeba miluju tě, Jamesi, nebo seš mi kurva u prdele...“

„Drž hubu a pojď šukat.“

Ta věta mnou projela a zabodla se mi do srdce jako nůž.

„Cože?“

Nevěděl jsem, jestli mám brečet, nebo se smát. Popravdě se mi chtělo od obojího trochu. Smát se. Smát se nad tím, jak mě celou tu dobu držela v hrsti a pohrávala si se mnou jako kočka s myší. Poprvé jsem na vlastní kůži poznal, co to je, když vás někdo drží, jak se tak říká, za koule. Horší na tom ale bylo, že ty koule, který držela v ruce, byly moje. Nebo brečet. Brečet pro tu svou ubohost.

„Tak já si tu před tebou vylejvám svoje zasraný city a ty se nezmůžeš na nic jinýho, než na to svoje pojď šukat?“

Čekal jsem, co mi řekne. Ona tam ale ležela jen tak a projížděla mnou tím svým pohledem, jako bych tam snad ani nestál. Po chvíli čekání, co bude dál a než dokouří další cigaretu, si Selina zničehonic odhrnula přikrývku a celá se odhalila. Byl jsem, jako kdyby na mě mířila

odjištěná zbraň. Stačilo jen natáhnout a vystřelit. Prásk.

„Budeš tam jen tak stát celou noc, nebo půjdeš do postele?“

Srdce se mi v tu chvíli rozletělo na tisíc kousků maličkých jako střepy. Ani trochu přitom nezměnila výraz, až mi to nahánělo hrůzu. Byl jsem odzbrojenej. Nezbývalo mi nic jinýho, než zase vlízt k ní, do té zatracený postele, a pomilovat se s ní, jako jsem to udělal už stokrát před tím. Taky jsem možná mohl odejít. Ale když před váma leží nahá ženská, tak vás asi moc věcí, co by vás od ní mohlo odtáhnout, nenapadne. Naivní James. Jako by se tím snad mohlo něco změnit. Když se s ní pomiluje. Teď už asi chápete, proč jsem tomu říkal zrovna VĚZENÍ. Ať jsem se snažil utýct jakkoliv, nakonec jsem stejně vždycky skončil v té podělaný klícce u ní v posteli. Často jsem byl naštvanej, že tomu, že jsme se spolu milovali, říkala šukat. Měla pravdu. Šukali jsme spolu. Nemilovali jsme se. To by nejdřív mezi náma musela bejt nějaká láska. A to nebyla. Alespoň teda ne vzájemná. Když jsme skončili, zeptal jsem se sám sebe.

„Proč tě musím tak milovat?“

„Drž hubu,“ odpověděla Selina.

„Nesnáším tě. Seš odporná.“

Selina jen potáhla z cigarety a potom pronesla:

„Neměl bys už jít domů?“

„Naši dnes nejsou doma. Nemůžu tady přespát?“

„Ne. Znáš pravidla.“

„Ty a ty tvoje pravidla. Seru ti na nějaký pravidla. Proč tady nemůžu přespát?“

„Prostě to nechci,“ trvala na svém.

„Dobře. Odejdu.“

„Konečně.“

Dokonce jsem se jí pokoušel i vyhrožovat. Poslední výkřiky mého zoufalství.

„Taky už nemusím chodit vůbec.“

Se Selinou to ale ani nepohnulo. Jen si povzdechla a řekla:

„Ještě něco před tím, než odejdeš?“ Už jsem neměl sílu na víc.

„Už toho mám dost. Jdi do prdele.“

Zvedl jsem se a odešel.

„Nezapomeň při odchodu zavřít dveře.“

Byl jsem... V PRDELI. Tak neuvěřitelně mě měla v hrsti. Vylezl jsem před dům a zabouchl za sebou venkovní dveře. Venku zrovna pršelo. Hotovej slejvák. Stál jsem tam a připadal si, jako by mi na hlavu padaly všechny chcanky světa. A jak jsem tam tak stál, v dešti a promočenej úplně na kost, najednou jsem si začal něco uvědomovat. Uvědomil jsem si, že ať udělám nebo řeknu cokoli, stejně to nikdy nebude dost. Né na to, abych za těma dveřma mohl zůstat. Né na to, abychom my dva mohli zůstat spolu. My dva spolu nikdy nebudeme. Nikdy spolu nebudeme ulehat do jedný postele ani se v ní probouzet. Nikdy jsme se nemilovali. Už jsem si to myslel dřív, ale teď jsem to najednou věděl. Konečně mi to došlo. Najednou jsem přišel o veškerý iluze. Už jsem si nemaloval žádnou společnou budoucnost, protože žádná budoucnost neexistovala. Tehdy to bylo naposled, co jsem se o něco snažil. To ale nebylo to nejhorší. Nejhorší bylo, že jsem si na to zvykl. Zvykl jsem si, že je normální bejt opuštěnej. Zvykl jsem si, že mě nemá mít kdo rád. Zvykl jsem si, že je normální žít bez pocitů. Už mi to bylo jedno. Nezajímalo mě to. Nezajímalo mě,

co bude za rok, za dva nebo za deset let. Bylo to jedno. Nevěřil jsem, že by se někdy mohlo něco z toho změnit. Chodil jsem sice dál za Selinou, ale už dávno jsem od toho nic nečekal. Myslel jsem si, že už to tak zůstane nafurt. A všechno co je teď, bude už napořád. Tohleto všechno se ale mělo už velmi brzo změnit.

Šel jsem zrovna na vejšku.

Jmenovala se Kate. Chodila se mnou na střední školu. Neznali jsme se, ale vždycky se mi líbila. Chodila do vedlejší třídy. Občas jsme se po sobě sice poohlídli, když jsme se potkali na chodbě. Teda spíš jsem se poohlížel já po ní. Ale už tehdy měla kluka, takže jsem ji tenkrát nějak pustil z hlavy. Ani jsem netušil, že se hlásila na tu stejnou školu. Každopádně, toho kluka, s kterým chodila na střední, pořád měla, takže ani potom jsem tomu nepřikládal nijak extra pozornost. Občas jsme se sice pozdravili a usmáli se na sebe. Ale jinak jsme se spolu nebavili. Zvláštní. Život nás vede cestama, který nás vezmou na různá místa, přitom se různě klikatí a protínají se s cestama ostatních lidí a mnohdy jim ani sami nerozumíme. Nikdy jsem netušil, že se zamiluju

zrovna do ní. Ale osud tomu tak chtěl. Kdybych si mohl vybrat, nikdy bych se do ní nezamiloval. Kéž bych si mohl vybrat. Ale. Bohužel, určitý věci si v životě vybrat nemůžeme a jednou z nich je i to, do koho se zamilujeme. Můžete se vztekat, můžete nadávat, dokonce si můžete myslet, že to tak nemá být. Ale je to jedno. Nakonec se to stane, ať chcete nebo ne. Stejně s tím nic neuděláte. Můžete mi věřit. Taky jsem to zkoušel. Bojovat proti tomu. Vzdorovat. Všeemožně se vzpouzet. Ale, nejde to. Prostě to nejde. Jediný co můžete dělat, je jen tiše sedět a pozorovat, jak se vám ten váš svět, kterej jste donedávna znali, najednou začne rozpadat jako domeček z karet a měnit se před vašima očima. Mnohdy do toho ale stejně spadnete, ani nevíte jak. Takže stejně nestíháte nic sledovat. Tak jako tenkrát já. První rok probíhal stejně jako na střední. Vždycky jsme se akorát pozdravili, usmáli se na sebe, a pak šel zase každej dál svou vlastní cestou. Prostě jen dva lidi, co se potkají a pak jdou zase dál. Nic víc. Osudy, co se protnou jenom proto, aby se zase mohly rozejít. A navíc. Konec konců. Můj osud byl tak nějak propojenej se Selinou.

A tak jsem to i bral. My dva s Kate jsme se nikdy neměli setkat. Naše cesty vedly každá jinam. Já jen čekal a ona jen přestupovala. Nebýt té jedné křižovatky, nikdy bychom se nesetkali. Ona se neměla zastavovat a já neměl zůstat. Protože tak to mělo být. Takhle jsme byli předurčení. Tak a nijak jinak. Nikdy jsme se neměli setkat. Nepatřili jsme k sobě. I přesto, že jsem žil v tomhle pološeru. Spíš by se dalo říct poseršeru. I přesto, že jsem věděl, že to nikam nesměruje. Věděl jsem, že mě Selina nemiluje. Věděl jsem, že už bych se s ní měl asi zatraceně konečně rozejít, abych mohl jít dál. Věděl jsem to. Bylo to ale, jako když odkládáte něco, co byste měli udělat hned, na zítra, pořád a pořád dokola, až se z toho nakonec stane zvyk a po chvíli už vám ani nepříjde, že byste vlastně měli něco měnit. A tak čekáte. Tak dlouho, dokud se nezmění něco kolem vás. Tak, jako jsem čekal já a přitom zůstal v něčem, co vlastně ani nemělo cenu. Ale bylo mi to jedno. Nehodlal jsem nic dělat. Nechtěl jsem tomu chodit naproti. Pokud má něco přijít, ať to přijde. Hlavně, ať mě to zasáhne nepřipraveného jako blesk z čistého nebe. Když

to budu nejmíň čekat. Tak abych se nestačil ani nadechnout a potopil se. Hluboko do hlubin. Až na dno. A topil se. Tak dlouho, dokud mě někdo nezachrání. A tak jsem čekal dál na ten pomyslný blesk. Ale ať jsem se díval, jak chtěl, nikde na obzoru žádná bouřka nebyla. Všude vymeteno. Ani jeden debilní mráček. Chyběla už jen posraná duha. A podělaný růžoví králíčky, abych to měl komplet. Kytičky ne, ty bych zašlapal do země. A králíčky bych stáhl z kůže. Vůbec. James a celá ta jeho zasraná vize dokonalýho světa. Měl jsem pocit, jako by byla dobrá jenom na vytření prdele a spláchnutí do hajzlu. Hněval jsem se. Hněval? To je slabý slovo. Zuřil jsem. Co zuřil? Byl jsem nasranej. Na celej všivej svět. Všichni za to mohli. Jenom já ne. Jako bych pořád dělal něco špatně, ale nevěděl co. Nikdy jsem s žádnou nespál, pokud jsem k ní něco necítil, ani jsem nikdy žádnou nepodvedl. Dokonce i Selině jsem byl pořád věrnej. I přes to všechno. I potom všem, co mi provedla. A přitom jsem to odnášel úplně stejně. Vlastně ještě hůř. Ostatní by si totiž alespoň mohli říct, že si to zasloužili. Ale já? Mně se to dělo prostě jen tak. Ze srandy. Jenom, že

jsem byl. Zatímco ostatní dělali všechny tyhle špatný věci, já se snažil vždycky zachovat správně. A přece jsem dostával stejnou měrou. A proč jsem to nikdy neudělal? Protože jsem nechtěl. Nechtěl jsem. Proto. Takže jsem si za to asi nakonec mohl zčásti i sám. Ale stejně. Připadalo mi, že to není spravedlivý. Už jsem sice dávno věděl, že svět asi nikdy nebyl moc spravedlivej. A že špatnejm lidem se stávaly dobrý věci a dobrejm lidem ty špatný. A když už to vypadalo, že se špatnejm lidem začaly stávat špatný věci, dobrejm se pak většinou stávaly ještě daleko horší. Ale stejně mi to připadalo, jako by všechny hříchy světa ležely na mně. A že všechno špatný, co se stane, padá jenom na mou hlavu. Každý dobrý skutek bude po zásluze potrestán. Říká se. Teda, musím říct, že občas by se až chtělo říct, že je na tom kus pravdy. I když. Asi je pokrytecký o tom takhle mluvit, obzvlášť k lidem, co nikdy neměli moc štěstí, z pohledu člověka, u něhož se může zdát, že byl jeho dosavadní život převážně procházkou růžovým sadem. Protože, když se tak nad tím zamyslím, na jednu stranu jsem měl až moc jednoduchej život a nikdy jsem nemusel

o nic doopravdy bojovat. Tak, až mi to připadalo, že vlastně nežiju. Vážně. Já. Nikdy neměl žádný vážný problémy. Narodil jsem se zdravěj. Moji rodiče mě vždycky milovali. Nikdy jsem nebyl těžce nemocnej ani jsem nikdy netrpěl nouzí. Vlastně mi ani nikdy nic pořádně nechybělo. A přesto jsem si stěžoval. Zvláštní věc. Tahleta sebereflexe. Najednou se rozhlídnete kolem sebe a vidíte věci, který jste před tím neviděli. A když si pak tohleto všechno uvědomíte, tak najednou zjistíte, že už svět není jenom nespravedlivej. Ale že je k někomu prostě spravedlivej víc a k někomu je holt spravedlivej míň. Nebo naopak. K někomu je nespravedlivej míň a k někomu je nespravedlivej víc. Asi záleží na tom, jak se na to díváte. Tak jsem se pak nad tím zkusil zamyslet znovu a víte, co jsem zjistil? Že jestli byl tehdy někdy k někomu svět nespravedlivej, já jsem byl jeden z těch, ke komu byl spravedlivější. Nevím proč. Ale prostě to tak bylo. Je mi líto těch, ke kterejm byl, mohlo by se zdát, život jenom nespravedlivej. Takový lidi jsou jako světýlka, co nám ostatním svítí na cestu. Přitom by sami potřebovali posvítit. Požehnaní ti, co celý život zakoušeli pouze

nespravedlnost a trpělivě snášeli svůj úděl. Neboť ti budou nasyceni a jejich žízeň po spravedlnosti bude uhašena. Tohle řekl už hodně dávno někdo daleko chytřejší, než jsem byl já nebo vy. Ale vám, co jste měli prostě trochu víc štěstí, pokud vám můžu něco poradit, tak si toho važte. A vzpomeňte si na to občas. Prosím vás. Za vás ostatní se budu modlit a doufat, že i pro vás si život utrhne alespoň kousek té světské spravedlnosti. Protože, co si budeme povídat, jestli si to někdo zaslouží, tak právě vy. Možná, že je to tak všechno jenom proto, abychom si uvědomili, že bychom si měli vážit i těch maličkostí, co v životě máme. Jako to, že můžeme chodit. Že můžeme každý ráno vstát, otevřít oči a vidět něco nového. Že můžeme poslouchat ptáky, dýchat vzduch, ochutnávat svět po kouskách, tak jak nám ho život servíruje. Že můžeme prožít každý den tak, jako už nikdy před tím ani potom. Že máme někoho, kdo nás miluje. Možná právě proto, abychom si uvědomili, že ty maličkosti, co v životě máme, vlastně ve skutečnosti vůbec žádný maličkosti nejsou. Teď už to vím. Víم to. A děkuju za to

Bohu. Ale. Někdy je to tak těžký. Tak strašně moc. Zachovat se pokaždý správně. Bejt vždycky jenom ten dobrej, když se zdá, že všichni ostatní jsou špatný. Chovat se vždycky podle pravidel. Tak, abychom mohli zachovat to, čemu věříme. Trvalo mi dlouho, než jsem na tohleto přišel a stálo mě to hodně sil. Hodně sil a hodně hněvu. A zatímco jsem se hněval a zadupával ty záhonky, vypaloval města a znesvěcoval chrámy, popravoval matky i s jejich dětmi v lůně a celkově bičoval svět svým hněvem, všechno samozřejmě obrazně, chodila Kate kolem mě a vždycky, když prošla, mi úsměvem rozzářila ten můj svět v plamenech a popelu tak, že jsem se na chvíli mohl zastavit a soustředit se i na něco jinýho, než na to bezhlavý ničení kolem sebe. Trochu víc jsem si jí pak začal všímat, když jsme se jednou s klukama bavili o tom, komu se kdo na škole líbí a v tom pak přišla řeč i na Kate. Dokonce si pamatuju, že jsem si jednou, to bylo ale ještě dlouho před tím, říkal, že kdybych neměl Selinu, do někoho takovýho, jako je ona, bych se chtěl zamilovat. Vlastně jsem se zeptal, proč se do někoho takovýho nemůžu zamilovat. Ale.

Plácnul jsem to jenom tak. Ani nevím proč. Nemyslel jsem to vážně. Bylo to v době, kdy už jsem věděl, že to se Selinou nemá žádnou cenu, ale pořád jsem k ní ještě něco cítil. Nemyslel jsem si, že mě to někdy pustí. Možná, že jsem si tím svůj osud tenkrát sám zpečetil. Možná, že kdybych to neřekl, nic z toho by se nikdy nestalo. A možná, že je úplně jedno, co řekneme nebo uděláme. Některý věci jsou prostě daný. A jak jsme tak kolem sebe procházeli, najednou se to stalo. Zničehonic. Zamiloval jsem se. Věděl jsem, že to není správný a chtěl jsem tomu zabránit. Ale nešlo to. Přišlo to jako blesk z čistého nebe a než jsem s tím stačil něco dělat, byl jsem v tom. Takhle to ale na světě chodí. Jeden den stojíte s prstem v nose, přitom se občas poškrábete na koulích nebo v prdeli, záleží na tom, kde vás svědí, a než se nadějete, přiletí k vám pták a posere vám záda nebo přijde nějaký somrák, co po vás hodí kamenem a trefí vás do hlavy. Nebo vůbec nejhůř, přiletí ten malej parchant s dětským tělíčkem a křidýlkama, co nosí v ruce luk, a trefí vás s ním přímo do prdele tím svým zasraným šípem lásky, protože si řekl, že už zase

Uchem jehly

James Wolf

KOUPIT KNIHA + EBOOK - UCHEM JEHLY

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 1. ČÁST

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 2. ČÁST

KOUPIT EBOOK - UCHEM JEHLY 3. ČÁST